

en Masse Tal til sin Raadighed, og navnlig i dette Tilfælde, hvor det ærede Medlem er saa meget vidende, raader det ærede Medlem over en vældig Række Tal. Nu er det rigtignok min Overbevisning, at de fleste af det ærede Medlems Tal vare gale. Hele den Talrække, han stillede op, alle de Beregninger, han foretog, vare slet ikke andet end Sandsynlighedsberegninger, og dernæst var der en hel Del, som han havde taget af udenlandske statistiske Arbejder baade fra det ene og fra det andet Sted. For det første er det nu saa, at vil man anvende udenlandsk Statistik paa vore Forhold, er man paa Forhaand temmelig sikker paa at tage fejl, fordi vore Forhold ere saa særegne, at de ikke kunne sammenlignes med ret mange udenlandske Forhold. Og naar det ærede Medlem dernæst vilde stille en Række Tal op, som skulde passe paa vore Forhold, bliver det jo ikke andet end Sandsynlighedsberegninger. Jeg er sikker paa, at fik man den Statistik, det ærede Medlem ønsker, før vi begynde paa at løse Spørgsmaalet for Landbrugets Vedkommende, og det var en Statistik, som virkelig var bygget rigtig op, vilde det ærede Medlem for Aalborg komme til at indrømme, at de Tal, han i Fjor kom med over for os i Udvalget, vare gale, vistnok allesammen. Saa kom — selvfølgelig kan jeg sige — det ærede Medlem med mine Udtalelser fra første Behandling i Fjor. For øvrigt kan jeg sige, at jeg glemte at omtale disse Udtalelser allerede, da jeg havde Ordet første Gang, men jeg har jo nu faaet al god og rimelig Anledning til det, efter at det ærede Medlem for Aalborg har fremdraget dem for at paavise, at mit Standpunkt nu er et helt andet end i Fjor. Ja, jeg kan næsten sige, selvfølgelig er mit Standpunkt nu et andet end i Fjor. Det er jo gaaet med alle Mennesker, der have haft med dette Spørgsmaal at gøre, saaledes, at de have skiftet Standpunkt og Anskuelser. Efterhaanden som man er trængt dybere ind i Sagen har man faaet en anden Overbevisning, end man havde straks. Jeg kan pege paa det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) og vise, hvordan han har skiftet Anskuelser siden i Fjor. Vil man sammenligne det Forslag, som det ærede Medlem forelagde i Fjor her for os, med det, som vi nu formodentlig snart gøre til Lov, er der jo en saa himmelvid Forskel, at man næsten ikke kan finde Udtryk, der betegne Forskellen stærkt nok. Det Forslag, det ærede Medlem forelagde den Gang, gik ud paa at forsikre alle,

som ernære sig ved legemligt Arbejde mod Løn, baade til Lands og til Vands, ja, gik endogsaa saa vidt, at de, der vare stillede under samme Kaar, ogsaa skulde forsikres. Jeg kan sige, at hans Forslag bundskrabede saaledes, at det fik alle med. Sammenligner man hint Forslag med det, vi i Øjeblikket behandle, synes jeg, der er skiftet Anskuelse saa meget, som man overhovedet er i Stand til at skifte Anskuelse. Naar en Sag foreligger til første Behandling, og man ikke har haft Anledning til at overveje den i den Grad grundigt, som man kommer til i Udvalget, er det, kan jeg gerne sige, i sin Orden, at man udtaler sig anderledes om den, end man gør, naar man har behandlet den i et Udvalg, og naar Betænkningen kommer til at foreligge. Det er netop det, der her er sket. Jeg udtalte mig under første Behandling i Retning af, at det gik an at løse Spørgsmaalet delvis, endog i den Grad delvis, at vi toge saa lidt med, som det foreliggende Forslag medtager. Men efter at vi vare komne til at behandle Sagen i Udvalget, efter at jeg havde talt med mine Meningsfæller i Udvalget, og efterhaanden som vi kom videre og videre i Arbejdet paa Forslaget, gik det mere og mere op ikke alene for mig, men ogsaa for mine Meningsfæller i Udvalget, at det dog ikke kunde gaa an at gøre en saa lille Begyndelse som den, her er Tale om, og det fik ogsaa sit Udtryk i den Betænkning, som kom til at foreligge. Med den ærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse blot nogle Ord af det, som Mindretallet i den afgivne Betænkning gør gældende: „Men Mindretallet anser det ikke for forsvarligt at gennemføre en Ulykkesforsikring for Industriens og en Del af de større Haandværks Vedkommende, uden at Arbejderne ved de øvrige Haandværk samt ved Landbruket og Fiskeri samtidigt sikres saa nogenlunde ved en i det mindste foreløbig Ordning.“ Det, vi krævede den Gang, var kun en foreløbig Ordning og det kunde og burde vel egentlig — det indrømmer jeg gerne — ikke opfattes som andet. Men vi fandt efter grundig Overvejelse i Fjor, at det ikke vilde være rigtigt at foretage et saa lille Skridt, at gøre en saa lille Begyndelse eller i det hele taget at gøre denne Begyndelse uden ogsaa paa en eller anden Maade, selv om den ogsaa maatte betragtes som midlertidig, at løse Spørgsmaalet med Hensyn til Landbruget, det virkelig store Erhverv her i Landet.

Jeg kan vel hermed forlade mine Udtalelser ved første Behandling i Fjor, og